

TÜRKİYE İÇİN BİR BAŞKA ÖNEMLİ TEHLİKE

VATANA İHANET

NİYAZİ KARABULUT

(GÜMÜŞKOZA GAZETESİ – 06.03.2017)

Ülkemizde farklı etnik kimlikler olduğu gibi farklı dini mezhep ve meşrepler mevcut. Tarihsel olarak Anadolu coğrafyasının çok kültürlü ve çok dinli bir yapısı var. Bu şekilde çok kültürlü bir yapının varlığı bir zenginlik olarak kabul edilmelidir. Osmanlının başarısı da buradadır.

İnsanların dini inançlarını istedikleri gibi yaşamaları, hatta dini vecibelerini yerine getirmeleri devletin garantisi altında olmalı. Hiçbir gayri Müslim vatandaş ötekileştirilmemeli. Bilindiği gibi ülkemizde az sayıda Hıristiyan ve Musevî vatandaş da bulunmakta.

Türkiye’de toplumun kahir ekseriyetini Müslümanlar oluşturmaktadır. Bu sebeple, nüfusun yüzde 99’u Müslüman olarak söylenmektedir. Müslümanların çoğunluğu Hanefî ve Şafiî mezhebine bağlı Ehli Sünnet ekolünden gelmektedir. Alevî ve Şii-Caferî olarak kendini tanımlayan vatandaşlarımız da mevcut. Ancak bunların sayısı genel içerisinde azınlık olarak isimlendiriliyor.

Dünyaya baktığımızda da durum farklı değil. Dünyadaki Müslümanların yüzde 90’ından fazlası ehli sünnet ekolüne bağlı. Tarih boyunca kurulan Müslüman devletlerde de oran aynı gibi. Safeviler ve bu günkü İran’ı saymazsak kurulan devletler hep ehli sünnet çizgisi üzere olmuşlardır.

Bu kadar açıklamadan sonra asıl konuya gelelim. Bu gün tamamen ulus temelli ya da inanç temelli bir devlet mevcut değil. Her devletin içerisinde etnik ya da dini başka gruplar var. Hakim anlayışın dışında azınlıklar mevcut. İslami gelenek azınlıklara karşı hoşgörüyü esas almış, modern devlet anlayışı da azınlıkların haklarının korunması için kanunlar çıkarıyor. Bu konularda problem yok.

Problem olan konu azınlık bazı grupların siyaseten başka devletlerin direktifleriyle hareket etmesi. Herhangi bir konuda fikren bağlı buldukları devlet ya da dini önderlerin ne dediğine bakılması. Devletler için problem burada başlıyor. Hiçbir devlet kendi egemenliği altındaki insanların başka bir devlet adına hareket etmesini kabul etmez. Tarihte de böyle olmuştur. Türkiye’de son dönemde yaşanan olayları bu çerçevede değerlendirmek gerek. 15 Temmuz’dan devlet ders çıkardığı gibi başka grup ve cemaatlerde ders çıkarmalıdır.

İran’ın ideolojik politikası İslam coğrafyasındaki ülkelere karşı farklı bakış açısı geliştirmesine sebep oluyor. İran, çevre ülkelerdeki şii gruplara bazen örtülü bazen açık destek vermekte. Yemen, Suriye ve Irak bunun açık misalleridir. Şiiiler birçok ülkede azınlık psikolojisi gereği siyaseten İran ile birlikte hareket etmektedir. Bunun dini bir altyapıdan değil siyasi gerekçelerle böyle yürüdüğü düşüncesindeyim.

Türkiye’deki bazı grupların bu tuzağa düşmüş olabileceği ihtimaliyle şunu söyleyebiliriz; dışarıdan beslenen, devletine ihanet eden hiçbir grubun müsamaha ile karşılanması devlet egemenliği açısından kabul edilir değil. Tarihin her döneminde bu tür bir yaklaşımın vatana ihanet çerçevesinde ele alındığı görülmektedir.

Bazılarının tedbir, bazılarının takiyye adı altında kendisini gizleme eğiliminde olduğunu bunun vatan için nelere mal olduğunu da yaşadık. Kimseyi vatan hainliği ile suçlamak gibi bir niyetimiz yok. Yaşananlardan ders alarak uyarımızı yapmak zorunluluktur. Zaten devletin ilgili kurumları bu konuda müteyakkızdır. Zamanı geldiğinde de gerekeni yapmaktadır.

(Kaynak: Gümüşhane Gümüşkoza Gazetesi)